

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2094/2015
02.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић – Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиле Р.Ђ. из Б., чији је пуномоћник И.М., адвокат из Б., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 13251/11 од 23.10.2013. године, у седници одржаној 02.12.2015. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 13251/11 од 23.10.2013. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 13251/11 од 23.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 13251/11 од 23.10.2013. године, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 12095/11 од 10.06.2011. године, којом је ставом првим изреке одржано на снази решење о извршењу Првог основног суда у Београду Пл 508/11 од 09.03.2011. године, у делу којим је обавезана тужена да тужилји исплати укупан износ од 83.625,00 динара са законском затезном каматом на износ од 26.250,00 динара од 27.12.2009. године до исплате, на износ од 6.562,50 динара од 02.01.2011. године до исплате, на износ од 26.250,00 динара од 14.12.2010. године до исплате, на износ од 6.562,50 динара од 02.01.2011. године до исплате, на износ од 9.000,00 динара од 25.11.2009. године до исплате и на износ од 9.000,00 динара од 14.12.2009. године до исплате. Ставом другим изреке, укинут је платни налог Првог основног суда у Београду Пл 508/11 од 09.03.2011. године, у делу којим је тужена обавезана да тужилји исплати 13.000,00 динара са законском затезном каматом на износ од

11.750,00 динара од 27.12.2009. године до исплате, на износ од 312,50 динара од 02.01.2011. године до исплате, на износ од 625,00 динара од 14.12.2010. године до исплате и на износ од 312,50 динара од 02.01.2011. године до исплате и у том делу је тужбени захтев одбијен. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади парничне трошкове.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права у циљу уједначавања судске праксе, применом члана 395. Закона о парничном поступку.

Решењем РЗ 101/15 од 05.05.2015. године, Апелациони суд у Београду је предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној због уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за примену овог правног института, из разлога што не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавањем судске праксе, нити за новим тумачењем права, имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Побијаном одлуком материјално право је примењено у складу са судском праксом Врховног касационог суда (одлука Рев 822//2015 од 09.04.2015. године). Наиме, адвокату који је по службеној дужности ангажован од стране органа унутрашњих послова у преткривичном поступку припада награда за радњу разгледања списка која обухвата и пријем решења о задржавању осумњиченог иако присуство браниоца по службеној дужности приликом уручења решења о задржавању није обавезно. Пријем решења о задржавању осумњиченог је радња која претходи поверљивом разговору адвоката са осумњиченим и његовом саслушању у преткривичном поступку. Имајући ово у виду, те да одбрана окривљеног, као појам, обухвата и одбрану осумњиченог у преткривичном поступку, адвокат по службеној дужности има право на награду за радњу пријема решења о задржавању, сагласно Тарифном броју 1 Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката и Аутентичном тумачењу наведеног тарифног броја које је дао Управни одбор Адвокатске коморе Србије (тумачење број 158-4/9 од 05.09.2009. године). С обзиром на изложено, не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 395. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према новелираној одредби члана 394. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, потраживање у новцу, на предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба са предлогом за издавање платног налога поднета 04.03.2011. године, ради дуга за пружене адвокатске услуге браниоца по службеној дужности. Правноснажном пресудом против које је ревизија изјављена тужена је обавезана да тужиљи исплати износ од 83.265,00 динара који представља вредност предмета спора побијаног дела.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско правном спору који се односи на потраживање у новцу, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 394. став 2. ЗПП.

На основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**